

Szeretet

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTÁK LAPJA

2007. augusztus

8. szám.

Új sorozat: XVIII. évf.

Alapítási év: 1921

Ha véget ér a nyár

„Mert a szegény nem fogy el a földről, azért parancsolom neked, hogy légy bőkezű az országodban levő nyomorult és szegény testvéredhez” (5Móz 15,11).

Isten ószövetségi népe között megvalósítható volt az, amire a mai „modern” társadalmak nem képesek. Minden hetedik évben a felgyűlt adósságot elengedték, a gazdasági ranglétrán lecsúszott és eladósodott rabszolgá-testvéreket felszabadították. Ez azért volt, hogy a sikeres és gazdag atyafi se legyen saját felgyűjtött gazdagságának a rabszolgája, és minden hetedik és főleg ötvenedik évben a közösség tagjai újra esélyegyenlőséggel indulhassanak.

Posztmodern korunkban ez a gondolkodás is idegen. A kormánypolitikák, a fiskális és monetáris rendszerek nem oldják meg a szegénység problémáját, és a nagy vagyoni különbségekből eredő feszültségek kérdését.

Testvérbátyám jut eszembe, aki súlyos fogyatékkal élt, és esélye sem volt egy másfajta életre. Ő viszont Jóbbal együtt mondotta: „életet és kegyelmet szerzettél számomra, és a te gondviselésed őrizte az én lelkemet” (Jób 10,12). Így őrizte a mienket is, hogy az ő nyomorúságát látva meglássuk a magunkét is, hogy „eladósodott rabszolgák” vagyunk – tízezer talentummal.

„Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképpen az Isten is a Krisztusban megengedett néktek” (Ef 4,32).

Testvéreim, ha a szociális hálónk lyukas, kiesnek belőle az emberek. Ha elmegyünk a beteg és nyomorult mellett, és nem látjuk meg, hogy tartozunk Neki, akkor nem vagyunk méltók a nevünkre.

Itt a nyár, a szabadságolás, a (fel)üdülések ideje! Lehet, többen is gyülekezeteinkben sok hétévet számoltak, de adós rabszolgáinknak nem engedtek meg. Kíváncsi, a próféta szavai ne kárhoztassanak minket, hogy „elmúlt az aratás, véget ért a nyár, és mi nem szabadultunk meg!” (Jer 8,20).

OLÁH LAJOS lp. Kalotaszentkirály

MEGNYÍLT AZ ÉLESDI IMAHÁZ



Használatba vette hivatalosan is új imaházát az élesdi magyar baptista gyülekezet. A megnyitó ünnepélyt június 17-én, egy fényes-meleg vasárnapon tartották. Gyülekezőkor az imaház udvarán az Aradi 2. sz. gyülekezet fúvóegyüttese játszott. A főbejáratnál kifeszített piros-sárga-kék szalagot délelőtt 10 órakor Zeno Tipter élesdi főpolgármester és Szabó Ödön a Bihar megyei RMDSZ ügyvezető elnöke vágta el. Megtelt mind a 180 ülőhely, még körülbelül 50-en az udvaron és a bejáratnál hallgatták az istentiszteletet. Az Ő mily szép Istennek hajléka kezdőének érdekes zsongása is jelezte a vegyes ajkú hallgatóságot, számosan eljöttek a város román gyülekezeteiből, de ott voltak a magyar atyafiak a körzetből – Pusztaiújlak, Köröskisjenő és Nagykakucs –, a Körös-mentéről, Nagyváradról és környékéről, valamint egy énekkar Hajdúböszörményből (Mo.).

(Folytatás a 2. oldalon)

Hírfotó: Teológusok és tanáraik a júliusi tanévzárón Nagyváradon, (balról-jobbra) Borzási Csaba, Kiss Lehel, Kovács József lp., Giorgiov Adrián lp., Bálint Pál lp., Deák Zsolt és János Levente, (a 2. sorban) Dóczi Tibor, Tencuti Zoltán, Györfi Elek Tóbiás, Szabó Szilárd és Bányai István. Tudósítás a 4. oldalon.



Megnyitóünnepély Élesden

(folytatás a címloldalról)

Az áhítaton Papp László berettyószéplaki lelkipásztor a Zsolt 5:8, 27:5 alapján buzdított imára és hangsúlyozta: nyújtson oltalmat Isten háza a benne levőknek, a gyülekezet pedig teljesítse küldetését a mai elromlott világban. Papp testvér 2003-tól 2005. március 15-ig szolgált Élesden, ebben az időben csatlakoztak a standardkápolna-programhoz és szerezték be az építkezési engedélyeket.

10.30-kor Dániel Zalán, a gyülekezet és a körzet ügykezelő pásztorja köszöntötte az ünneplőket a 48. Zsoltár 10-11 versekkel: „Jóságodról elmélkedünk óh Isten, dicsérnek téged a nemzetek“, megismételve románul, és továbbra is két nyelven vezetve a programot.



A hivatalosságok köszöntői következtek ezután. „Ez az épület, mint vonatkoztatási pont, felkerül Élesd város térképére. Kívánom, hogy Isten világosítsa meg az értelmünket, és nyissa meg a szívünket, hogy tudjunk békességben és örömben együtt élni“ – mondotta Zeno Tipter főpolgármester.



Létai Zoltán, a város alpolgármestere reményét fejezte ki, „akiknek sikerült egy ilyen szép hajlékot felépíteni, azoknak lesz erejük ide szeretetet hozni“, és hogy „sokan lesznek ebben a gyülekezeti házban“.

Szabó Ödön a megyei tanácsot is képviselve elmondta, örül annak, hogy szerény lehetőségeik ellenére hozzá tudtak járulni az építkezéshez: „Azért öröm, ha felépül egy ilyen ház, mert ez a közösség a szeretetet fogja hirdetni“.

Dél előtt a hajdúböszörményi gyülekezet énekkara szolgált, a határon túliak üdvözlését és bátorítását Tóth Gábor gyülekezetvezető két igeversbe tömörítve adta át: „építsétek fel a templomot, hogy gyönyörködjem benne“ (Hagg 1:8b), valamint: „ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá“ (1Pt 2:5).

Marius Crucieru, az élesdi román baptista gyülekezet lelkipásztorja a közös gyökereket hangsúlyozta köszöntőjében: „Beteljesedett egy álom, ami nem csupán a magyar gyülekezeté, hanem a miénk is, hiszen innen, a magyar hívők köréből

virágzott ki a román baptista gyülekezet“.

Az ünnepélyre eljött Horváth Ferenc szilágyerkedi lelkipásztor is, aki 1995 tavaszától 2001. nyaráig szolgált Élesden. Üdvözlésében felelevenítette a gyülekezet önállósodásának történetét, a működési engedély megszerzését, a kezdeti időszak misszióját. Köszöntötte az ünneplőket még Moldovan Ioan, az élesdi román pünkösdista gyülekezet lelkipásztorja, Ile Gavril testvér, a szomszéd Pestis község baptista gyülekezetének vezetője, és Lugosi Mihály élesdi református lelkész.

11.40-kor következett az igehirdetés, Gergely István szövetségi elnök az IMóz 28:10-22 alapján hangsúlyozta: Isten háza az Istennel való találkozás helye, és hogy az embernek is meg kell szentelnie ezt a helyet.



Közös ebédre a vendégsereg átsétált a közeli román pünkösdista imaházhoz, az alagsorban közel 200-an étkeztek.

Délután – a 3 órai kezdés előtt most is az aradiak kürtöltek – evangélizációs jellegű istentisztelet folyt, Papp Dezső, a biharpüspöki körzet lelkipásztorja hirdette igét. Egy újszülött bemutatására is sor került, bizonyágtétellel és énekszámokkal a biharszentjánosi gyülekezet énekkara és testvérisége szolgált.



„Ez a hajlék azért épült, hogy működjék“ – mondotta a befejezőkor Dániel Zalán lp., és bejelentette, hogy a megnyitót követő héten evangélizációt tartanak, az összejöveteleket akár több héten át is folytatják.

SZILÁGYI LÁSZLÓ

Az élesdi gyülekezet a múlt század második felében már-már elfogyatkozott, de a '70-es évektől a román testvérek által 50-60 tagra szaporodott fel – tudtuk meg az ünnepély befejezése után Gergely Zoltán gyülekezetvezetőtől. A magyarul való szolgálat lassan megszűnt, másrészt meg az imaház bővítése céljából megvették a szomszéd telket, de építkezési engedélyt soha nem kaptak. A rendszerváltást követően az új román baptista imaház néhány utcával arrébb, az autóbusszállomás mellett épült fel: „Mi is mentünk velük együtt oda. Ott csak román nyelven folyt a szolgálat, de evangélizáláskor volt egy-egy este magyarul“. Egy idő után a magyar testvérek csak úgy gondolták, nem hagyják, hogy a hajdani kis imaház megsemmisüljön, hanem megnyitják és elkezdene munkálkodni.



Az új imaház alapját a tízegynéhány tag saját erőből 2005. áprilisában tette le, a falak felhúzásának költségét már támogatta az amerikai misszió, a tetőzetet teljesen a kápolnaépítők készítették. Az elmúlt két évben az ügykezelő pásztor keresett forrásokat a külső-belső rendbetételhez, így épülhetett meg a karzat, bemejtő medence, gyerek- és kismamaszoba, iroda és mellékhelyiség, valamint a központi fűtésberendezés – mondotta a Szeretetnek Gergely testvér.

Őrségváltás Kiskapuson

Az elmúlt napokban gondviselő kegyelme által Isten Kiskapusra is őrállót küldött: „*Emberfia őrállóvá tettelek téged Izráel házában, ha ígét hallassz tőlem figyelmeztess őket az én nevemben, figyelmeztess a bűnöst, hogy megtérjen de az igazat is, hogy többé ne vétkezzék*”.

Hálásak vagyunk Istennek, hogy ide helyezte Székely Béla Dániel testvérünket és kérjük a mi Urunkat, hogy adjon neki erőt, bátorságot őrhelyén maradni és megállni a bástyán.

Azzal a reménnyel ültetünk el egy gyümölcsfát, hogy az majd jó gyümölcsöt fog teremni. Ha lehet napos oldalra tesszük, hogy a nap sugarai is végezdhessék áldott érlelő munkájukat. A Zsolt 84:12-ben olvassuk, hogy Nap és pajzs az Úr Isten. Ha életünk az ő szeretetének meleg sugarába kerül, és ő beoltja azt az igazi szőlőbe, Jézus Krisztusba, akkor benne és általa jó gyümölcsöt teremhetünk.

Néhány évvel ezelőtt új lelkipásztornak is az élete Isten szeretetének vonzaskörébe került, Atyánk világosságába, szeretetének meleg sugarába, az élő vízhez, hogy idejekorán jó gyümölcsöket teremhessen mások javára.

Az Úr áldott munkája látható testvérünk életében, és amikor őt meghívtuk, olyan reménységgel vártuk a válaszát, hogy igent mond. Örülünk, hogy a mi Urunk általa folytatni akarja munkáját gyülekezetünkben.

Május 20-án került sor arra, hogy hivatalosan is lelkipásztorrá avassák Kiskapuson Székely Béla Dániel testvért. Vasárnap reggel már távolról lehetett hallani a vendégsereg és a kiskapusi testvérek lelkes énekletét. Kint a madárkórus dicsőítette teremtőjét, gondviselőjét, bent pedig azok, akik a verebcskéknél sokkal drágábbak.

Először Kiss Lehel buzdította a gyülekezetet imára a Mk 6:34,38-40 alapján, majd Katona Miklós a Józsué 1:8-ból. Az imaóra után Bálint Pál lelkipásztor köszöntötte a vendégsereget. Ezután a zilahi gyülekezet énekkara énekelt, majd ifj. Budai Lajos lelkipásztor a 2Tim 2:1-8 igazságszót olvasta. Igehirdetésében három képet használt: 1) Mi is le kell vesszük énünket és Krisztust öltözzük fel, hogy ismertté váljon mindenki előtt, kinek a seregébe tartozunk. 2) Harcolnunk kell az erkölcstelenség és a tévtanítások ellen. 3) Mint egy atléta, alá kell rendelnünk



Az avatóbizottság (balról-jobbra): ifj. Budai Lajos, Szűcs Sándor, Máthé Miklós, Oláh Lajos és Bálint Pál lelkipásztorok – középen Székely Béla Dániel.

magunkat Isten törvényének – szabályszerűen küzdve. A földművelő példája türelemre int, mert lesznek nehéz napok is, amikor nem látszik munkánk eredménye. Egy hívő embernek mindig kell legyen annyi öröme, hogy a bajok fölé emelkedjen. Az igazi hívők mindig Krisztus oldalán álltak és így biztos a győzelmük.

Az igehirdetés után Székely Béla testvérünk önéletrajzában elmondta, hogy miként szólította meg és hívta el őt az Úr, hogyan nyitotta meg szíve ajtaját és fogadta be Jézust, aki megszabadította, megváltotta, kegyelmében részesítette. Isten az ő munkájába is hívta, amely kényszernek ő engedett és így van most itt.

Az avatóbizottság tagjai – Bálint Pál (Kolozsvár), ifj. Budai Lajos (Zilah), Szűcs Sándor (Szatmárnémeti), Máthé Miklós (Radnót) és Oláh Lajos (Kalotaszentkirály) lelkipásztorok – hitvallásunkkal kapcsolatosan egy-egy kérdést tettek fel. Ezeknek a megválaszolása után Székely Béla Dániel testvérünkért az avatóbizottság tagjai kézzel és imával köztak.

A kiskapusi és a zilahi énekkar szolgálata, valamint a közönségek között először Oláh Lajos ügyintéző lelkipásztor

mondott köszöntőt (1Kor 13), majd Faragó Ferenc gyülekezetvezető és felesége (1Tim 4:16), átnyújtva Székely testvérnek egy jelképes ajándékot. Máthé Miklós lp. a Krón 28,28 és 29,18-cal buzdította a szolgatársat a munka folytatására. Bálint Ibolya testvérnő a felavatott lelkipásztorunk feleségét, Tündét, a 45. Zsoltárral bátorította, hogy a Szentlélek kenetével derűsen és hűségesen szolgáljon. A kiskapusi református lelkész az 1Kir 3:5-ből fejezte ki jókívánságát. Varga János ny. lp. Kornélius szavait idézte: „és te jól tetted, hogy eljöttél”. Szűcs Sándor lp. román nyelven szólt, majd Bálint Pál lp., a Kolozsvári Missziókerület elnöke a 2Móz 3:9-ből: „Ma lelkünk ellensége helyez rágát a mi nyakunkba, de van szabadulás. Legyen elsőrendű küldetés ez a népet a bűnnek fogságából megmenteni, Krisztusra mutatni”.

A köszöntések sora a délutáni összejövetelbe is átnyult. Az új lelkipásztor az ApCsel 26:18 és 1Kor 1:22-26 alapján mondott igei üzenetet: „a gyülekezetet megfelelő emberek, megfelelő üzenet és megfelelő vezetők alkotják” – hangsúlyozta testvérünk. Délután is számos köszöntés volt, ezeket követően Szűcs Sándor igehirdetését hallgattuk meg.

Istennek legyen a hála a gazdagon megáldott szép napért, prédikátorunkért, családjáért és a felemelő, megújító erejű együttlétért.

RÁCZ IBOLYA, Kiskapus

Hirdetés

Új mobilszámom a következő:

0767 112 549

Székely Béla Dániel lp., Kiskapus

Kettős tanévzáró Nagyváradon

„Véget ér rövidesen ez a tanév is“ – írta a nyár folyamán megjelent Teológiai Értesítőben Kiss Lehel szerkesztő teológus. Alig telt el néhány hét, s az álom valósággá vált. Július 1-én, délután a Nagyvárad-belvárosi gyülekezetben megjelentek lelkesedéssel énekelték a „Jöjj hát és ünnepelj“ című éneket, miután Dr. Giorgiov Adrián testvér, a Teológia dékánja meleg szavakkal köszöntötte Bálint Pál lelkipásztort, oktatásügyi alelnököt, Dr. Kovács József testvért, Szövetségünk főtákarát és másokat, akik ezen a nyári vasárnap délutánon tagjai lehettek a Teológia és a nagyvárad „Timótheus“ Bibliaiskola kettős évzáró ünnepélyének.

Kabai Miklós Csaba, a Bibliaiskola alapfokozatának hallgatója örömmel számolt be az eltöltött időszak áldásairól, majd Győrfi Tóbiás harmadéves teológus rövid szolgálatában a közösségápolást és építést tartotta legfontosabbnak. Meggyőződéssel vallotta, hogy Isten meghallgatta könyörgéseiket, ugyanakkor megköszönte tanáraik fáradozásait.

Igei üzenetét Dr. Kovács József testvér a Lk 10:1-12 verseire építve, néhány fontos dologra hívta fel a Teológia hall-



A nagyvárad bibliaiskola tanárai és a friss diplomások a 2007-es tanévzárón

gatóinak és a bibliaiskolásoknak a figyelmét. Minden keresztyén embernek misziós küldetést kell nemcsak vállalnia, hanem végeznie is. Mit jelent tanítványnak lenni? 1) Vállalni a jézusi életformát, 2) Krisztus legyen a főhelyen, 3) el kell szakadnunk mindentől, ami, vagy aki akadályozna Krisztus követésében.

Az ünnepség következő mozzanata a végzős bibliaiskolások részére jelentett kellemes színfoltot: Dr. Simon József testvértől az iskola igazgatójától a következő fiatalok vették át a diplomát – levelező tagozat: Antal Adónia, Halász Zoltán, – alapfokozat: Harcsa Andrea,

Kabai Miklós Csaba, Kabai Szabolcs, Nagy Ferenc, Nagy Tünde.

A mostani tanévzáró teológusaink részére nem jelentett diplomaosztást. A négy első és négy harmadéves fiatal ősszel folytatja tanulmányait, felkészüléseit a nagy aratásra, a nagy kiküldetésre. Ezért van szükség újabb imaerősítésre, támogatásra. Erre buzdított záróimája előtt Bálint Pál lp. testvér is.

A vasárnap délutáni ünnepélyen a gyülekezet férfikara Székely András karmester vezetésével Istent dicsőítő szolgálatot végzett.

ANTAL FERENC

ÉVZÁRÓ AZ EMÁNUEL EGYETEMEN

A végzősök között János Levente



János Levente tanáraival, Borzási Istvánnal (balról), és Giorgiov Adriánnal

Május utolsó vasárnapján az Emanuel Egyetem, ahová Teológiánk is tartozik, megtartotta évzáró ünnepségét. Hagyományosan ennek a nagyvárad Emanuel Baptista Gyülekezet ad otthont. Az idei istentisztelet annyiban különbözött az előbbiektől, hogy a diplomákat már szombat este átadták a végzősöknak, így vasárnap alkalom volt a bizonyágtételekre, a teológiai, zenei, irodalmi, menedzseri és szociális-munkás szakon végzetek részéről. Igét hirdetett Józsué 1:7-8 alapján Keith Thomas testvér, aki a Cottage Hill baptista gyülekezet lelkipásztora (Alabama állam az USA-ban) és az Emánuel egyetem kuratóriumának tagja. A végzősök között ott volt János Levente testvérünk is, aki hivatalosan most fejezte be teológiai tanulmányait.

A bolognai rendszer bevezetésével az ún. egyetemi oklevél megszerzése lerövidült egy évvel, de bevezették a kétéves magiszteri tanulmányt, amelyre máris jelentkezni lehet, a nagyvárad Emanuel Egyetem titkárságán. Azoknak, akik a bolognai rendszerben végzik teológiai tanulmányukat, ajánljuk a magiszteri tanulmányok elkezdését még lelkipásztorra avatásuk előtt! Ezzel együtt tehát a teológiai oktatás ezután összesen 5 éves lesz.

Bíztatjuk mindazokat, akiket az Úr erre elhívott, hogy jelentkezzenek a lelkipásztori szolgálatra való felkészülésre! (részleteket a teológia dékánjától lehet megtudni) „Halljad a hívást, hívó ifjúság! Az Úr szája szól, vedd füledbe jól! Szent hivatásra, kedves zengemény, kérde most az Úr, kit küldjek el én? Mondja el szíved szent ígéreted, Uram, imhol vagyok én, küldj el engemet!”

BORZÁSI ISTVÁN és GIORGIOV ADRIÁN

Életmentők

A nyári táborázásoknak sokféle célja van, pihenés, közösségápolás, a természet megismerése. Nem titkolt szándék az sem, hogy az igei foglalkozások minél több fiatalot készítsenek a Jézus Krisztus melletti döntésre. Életmentők tehát az összejövetelek.

Gondolnánk-e, hogy táborozáskor fizikai értelmében is gyakorolható az életmentés? Tavaly, a nagyváradi fiatalokkal ez esett meg.

Szabó László *lp. a Mustármagban számolt be a történetről*

A nagyváradi fiatalok 2006. augusztus 8-16. között a Hargitán táboroztak. A belvárosi és a rogiuszi gyülekezet fiataljai együtt szervezték meg a hetet. A táborozáson körülbelül száz fiatal vett részt és négy lelkipásztor: Simon József, Giorgiov Adrián, id. Veress Ernő és Szabó László. A dél-előtti istentiszteleteken Pál apostol életével foglalkoztunk. Az előadás-sorozat mottójának az alapja a Fil 1:21 volt: „Nekem az élet Krisztus”.

Mint minden táborozáson, most is volt szabadidő, amit a fiatalok kedvük szerint tölthettek el. A túrázás nyújtotta a legnagyobb élményt – azok számára, akik erre vállalkoztak. A végcél az Almási-barlang volt. A túra hosszúsága megkövetelte a tempót és a jó időbeosztást, de arra senki nem számolt, hogy a barlangnál mi várja a fiatalokat. Az történt ugyanis, hogy egy édesapa felmászott a barlang szájának a peremére, de amikor látta, hogy már nem tud továbbmenni visszafordult, de megcsúszott és leesett, és súlyos sérüléseket szenvedett. A fiatalok nagyon megrémültek, próbáltak segíteni, és izgalomukban írtak egy SMS-t a tábornak: „Baleset történt a barlangnál, hívjátok a hegyimentőket”. Ez a hír a

táborfelelősöket megrémítette, mert nem lehetett tudni, hogy kivel történt a baleset. Az otthonmaradt táborozók is aggódni kezdtek.

A lelkipásztorok és a tábor igazgatója értesítette a hegyimentőket, majd autóba ültek és következett egy filmbe illő mentési akció. Útközben megálltak a tűzoltóságnál, felszerelkeztek és onnan, ahol az út véget ért, gyalog szaladtak a barlanghoz. Próbálták elképzelni, vajon milyen látvány fogadja őket. Odaérve jó volt látni, hogy nem a táborozók közül sérült meg valaki. Viszont így is fájdalmas volt a kép: egy összetört édesapa, mellette riadt gyermekek és a feleség. Életmentésre volt szükség. Isten pedig erről



A Farkas-réten tágas még a tér, de hamarosan a Vargyas-patak szűk medrében kell haladniuk a nagyváradi fiataloknak.

csodálatos módon gondoskodott. Életet jelentett a hordágy és az elsősegély, amit a táborból hoztak. (A hegyimentő egy bottal a kezében jelent meg, szálnalmas látványt keltve a fiatalokban és a sérültben.) Sajnos a mentés olyan sok időt elvett, hogy naplemente előtt a fiatalok már nem értek vissza a táborba, eltévedtek, és csak késő este kerültek haza.

Borzási Gyula *táborigazgató a Szeretnek írt beszámolóit*

Délután 4 óra körül üzenetet kaptunk a kirándulóktól: „Hívjátok a hegyimentőket, baleset történt!” Más információ nem érkezett ezután. A baljóslatú

üzenet hallatán a váradi gyülekezet két lelkipásztora, egy szentegyházi tűzoltó (aki éppen a Táborban dolgozott) és a Tábor igazgatója a fiatalok után eredt Homoródalmásra. Egyikünk sem járt azelőtt a barlangnál. Annyit tudtunk, hogy Almáson túlra, a Vargyas-patakig lehet autóval menni, onnan pedig a szurdokvölgyben gyalog kell megtenni a hátralévő 7-8 km-t, és több mint tízszer kell a patakon átgázolni. Vargyasnál négy székely legény is csatlakozott hozzánk, és nagy segítségünkre voltak a mentésben.

Mire a barlanghoz értünk a fiatalok többsége visszaindult a Táborba. Néhányan ott maradtak a sebesült mellett. A helyszínen megtudtuk, hogy egy magyarországi férfi zuhant le a szikláról, és összezúzta magát esés közben. Miután első-

get Brassóba vitték, és felgyógyult. Családja ősszel visszajelzett, és megköszönték a segítségünket.

Giorgiov Adrián *lelkipásztor folytatta a kapcsolatot a családdal, amiről az alábbiakban számol be*

A balesetet szenvedett férfi családja hagyott egy névjegykártyát a fiataloknál. Néhány hónappal később, egy magyarországi utam során, sikerült őket felhívnom. Éppen a balesetet szenvedett férfi vette fel a telefont – Péter István –, aki nagyon örült a hívásnak. A beszélgetésnek aztán lett folytatása, és a legközelebbi budapesti utunk során meglátogattuk őket Érden. Megtudtuk, hogy miként alakult a kórházi kezelés, a műtétek. Elmondták azt is, Isten kezét láthatták abban, hogy éppen a balesetkor voltak ott a fiatalok, mert különben kilátástalan lett volna a helyzet. Megérintette őket a fiatalok szeretete, és hogy az egyik fiatal hangosan imádkozott a baleset színhelyén; tudják azt is, sokan imádkoztak később is értük.

Jó beszélgetésünk volt. Beszámoltam én is nekik arról, hogy a baleset nyomán volt olyan fiatal is a túrázók közt, aki még a táborozás ideje alatt megtért. Elmondtuk azt is, hogy tulajdonképpen mi a megtérés. Kifejezték vágyukat, hogy valamikor szeretnének találkozni a váradi fiatalokkal.

Erre sor is került most júniusban. Ők csak ezért jöttek el Érdről, hogy a fiatalokkal vasárnap az imaházban találkozzanak. Örömteljes együtt-létünk volt. Délután éppen bemerítésünk volt, illet ez a család még soha nem látott. Az ebéd során Isten szabadításáról, Krisztus követéséről és sok más kérdésről beszélgethettünk. Imádkozunk azért, hogy Isten továbbra is munkálkodjon ennek a családnak az életében, az ő csodálatos gondviselésében.

Összeállította: SZ. L.



Augusztus a szabadságolás és az utazások hónapja. A tavaly ilyenkori útrakelésünk Debrecenbe, a Mabavit 3-ra feledhetetlen. Újból szembesültünk a közös hitvallomás és gyakorlat gazdagságával, éreztük az anyanyelv jó ízét. Mennyiféle hozadéka van mindig a magyar baptisták világtalálkozóinak(!) – részekre szakítottaságunk és sok országba való szétszóródottságunk valóságában a közös küldetést keresendő.

Jézus Krisztus az út

Az út, az igazság és az élet voltak a hívószavai az egyes napok fő igehirdetéseinek. A Mabavit 3. kezdő estéjén, 2006. augusztus 4-én, pénteken, **Kulcsár Sándor** New York-i lelkipásztor hirdetett ígét, amelynek szerkesztett változata az alábbi szöveg.

„Monda néki Jézus: én vagyok az út, senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam“ (Jn 14:6).

– *Édes Atyánk, köszönjük a te életet adó szavadat. Köszönjük Szent Fiadat, benne önmagadat adtad nekünk. Őbenne kívánunk gyönyörködni e következő néhány percben, és teljes életünkben. Légy Szentlelked által nekünk segítségünkre, biznyságtevőnek és hallgatónak egyaránt. A te szent nevedért kérünk, Ámen* (áldáskérő ima: **K. S.**).

Rendkívüli öröm számunkra találkozni egymással, és a dicső Megváltóval, Urunkkal, aki az ígében szól, aki bemutatkozott tanítványainak akkor, és bemutatkozik nekünk is most.

Földünk – tudomásunk szerint – a mai időben a legnépesebb, az utazás, a forgalom is a legnagyobb. 2001. szeptember 11-én figyeltünk fel mi is erre a tényre Amerikában, amikor több mint ötezer gép volt az Egyesült Államok légtérében, s amelyek aztán percek alatt leszállásra kényszerültek. Utazás, forgalom: ide, a Főnix-csarnokba, Debrecenbe is sokféle irányból és különböző utazási eszközök-

kel jöttünk. Előfordult, hogy bár megvolt az irány, de itt-ott letértünk az útról, aztán vagy a térkép, vagy valaki személyesen helyreigazított, hogy célba érjünk.

Világunkban az emberek azt mondják, hogy többféle út van ugyan – pluralizmus, keleti miszticizmus, liberalizmus –, de végülis mindegyik „oda tart“, és azon vesszük észre magunkat, hogy a világ útvesztőjében próbálunk eligazodni.

A tanítványok a mennybe, az Atya jobbára készülők Megváltóval beszélgetnek – az idézett ige szerint. Kérdéseik vannak, mint ahogy nekünk is. Ki mást kérdezzenek meg, mint a Mestert, az Urat, aki föltámadása után úgy mutatkozott be az övéinek, hogy „minden hatalom nékem adatott mennyen és földön“. Az egyik tanítvány elmondja, hogy „nem tudjuk, hogy hova mész, honnan tudhatnánk az utat?“. S a Megváltó szelíden, türelmesen, szeretetteljesen így válaszol: „**Én vagyok az út, senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam**“.

Mit értünk e kijelentésen?

Azt, hogy megszabadulni a kárhozattól, a veszedelemtől, a halálból csak Krisztus által lehet. Nincs más megoldás. Jézus tanítványai – már mint apostolok – elmondják a Főtanácsnak is, hogy „**nincsen senkiben másban üdvösség, nem is adatott más név az ég alatt, mely által kellene nekünk megtartatnunk**“ (ApCsel 4:12-ben). Jézus: ez a

név: szabadító, megmentő, megváltó, üdvözítő.

Tömör, fereérthetetlen igazság ez – örök igazság.

Az Ószövetség igen gyakran beszél arról, hogy „**lesz ott út, igazság ösvénye, szentség útja**“. Beszél arról is, hogy „**készítsétek az Úrnak útját, egyengessétek ösvényét**“. S íme, az Úr Jézus Krisztus földről való eltávazása előtt kijelenti egyszer s mindenkorra az emberiségnek: „**Én vagyok az út**“.

Nem találok az utat

Testvéreim, az Úr Jézus kijelentése, hogy ő az út, örök érvényű. S akinél ő nincsen – tetszik, vagy nem tetszik –, az utat tévesztett, elvesztett.

Egy kis történet szerint egy amerikai ember eltévedt. Tudta ugyan, hogy hova akar menni, de az oda vezető utat nem találta. Megkérdezett hát valakit: „Kérem, ez s ez a főút érdekel engem, hogy juthatok arra?“. Az illető megvakarja a fejét: „Hát, kérem szépen, az a gyanúm, hogy innen, ahol vagyunk, ön nem tud arra az útra rámenni“. „Márpedig nekem rá kell mennem“ – mondja ő –, „mert azon akarom folytatni az utazást“. Hasonló eset szellemi viszonylatban is gyakran megtörténik az emberrel. Bizonytalanságunkban, vagy úttévesztés esetén ilyen választ kapunk: „Nem tudom, rátalál-e egy olyan közösségre?“, vagy „Van-e olyan hely, ahol önt egyáltalán eligazíthatják?“.

Az eligazítás mindig Isten beszéde által van. Ha félrete- szed Isten ígétét máris bizony-

talán vagy, máris az útvesztés fenyeget. S olyan nehéz az embernek elismerni azt, hogy „**Eltévedtem!**“, más szóval: elveszett ember vagyok, ahogy az angol mondja: „**I am lost**“. Emlékezzünk csak a személyes életünkre, itt forgott az életünk – talán heteken és hónapokon át –, hogy őszintén elmondjuk Istennek: Uram, én irányt, utat tévesztett ember vagyok, mutass nekem utat! S az ígében van ám sok ilyen tanács: „**Keressétek az Úrnak ösvényét**“, „**Keressétek először Isten országát, s annak igazságát**“. Megváltónk tanítja hegyi beszédében, hogy „**Menjete be a szoros kapun**“, a János 10-ben azt mondja: én vagyok a kapu, az ajtó, menjete be, mert szoros a kapu és keskeny az út, ami az életre vezet. És oda kell menni, aki élni akar és nem akar elveszni. Jézus, az ő csodálatos kegyelmével élénk jön, és ő, az Istentől küldött, eligazít.

„Én tudom, hova megyek“

Az irányt és a célt számomra Jézus szabja meg. Nem a halálba megyek. Nem az élvezetek útját járom, hozzá – Uramhoz, Istenemhez – akarok jutni. Einsteinról van egy történet, Billy Graham testvér mondta el. A nagy tudós Washingtonból utazott a vonaton, s hát jön a jegycsípő és kéri tőle a jegyet. Hirtelen észreveszi, hogy nem tudja hol van a jegye, s keresi. „Ó, hát Einstein úrról van szó, ismerem önt, biztos nem csap be, majd visszajövök még“ – mondja a kalauz. Kis idő múl-

Ha közel vagyunk Jézushoz, átvesszük szíve dobogását

Interjú **David Coffey**-val a Baptista Világszövetség elnökével; készült a Mabavit 3. alkalmával.

Kérdezett: **Dr. Herjeczki Géza**, a Magyar Baptista Világszövetség elnöke

■ *Milyen kapcsolata volt eddig Coffey testvérnek a magyar baptistákkal?*

– Először 1989-ben, a Budapesten megtatott Európai Baptista Kongresszuson találkoztam magyar testvéreimmel. Nem sokkal később a Billy Graham-evangélizáción is részt vettem, amiről Graham úgy nyilatkozott, mint amely szolgáló élete egyik legszebb alkalma volt. Örömmel emlékszem arra is, hogy az EBESZ elnökeként meglátogathattam néhány magyarországi gyülekezetet. Végül említtem, a tavalyi, birminghami jubileumi BVSZ kongresszuson jó volt találkozni a Központi Énekkarral, és hallgatni csodálatos éneküket.

■ *Miért tartja fontosnak a Baptista Világszövetség és a Magyar Baptista Világszövetség által szervezett hasonló találkozókat?*

– A helyi gyülekezeti munkába való beletemetkezett lelkipásztornak nagy szüksége van arra, hogy időnként



David Coffey

találkozzon a tágabb baptista család tagjaival. Az apostolok gyakorlatában is látjuk ennek jelentőségét. Tudom, hogy sok szervezőmunkát igényel, sok pénzbe kerül, de gazdag lelki áldásokkal jár. Akinek a szíve megnyílt egy ilyen találkozón, és meglátta, hogy testvérei élnek a világ minden részén, az a szív többé már nem lesz magányos.

■ *Mit tudnak adni a baptisták a ma emberének, amit mástól nem kaphatnak meg?*

– Négy alapvető dolgot említek: a KÖZÖSSÉGET, hiszen – a különbözőségek ellenére – egyek vagyunk, ezt csak Jézus Krisztus tudja elvégezni. Az EVANGÉLIZÁCIÓT, mert a misszióparancsot a baptisták komolyan veszik. SZABADSÁGOT és IGAZSÁGOSSÁGOT, hiszen hangja vagyunk azoknak, akik nem szólhatnak. EGYÜTTÉRZÉST, mivel az evangélium hirdetése mellett segítenünk

is kell a rászorultakon. Például ma is 800 millióan fekszenek le éhesen.

■ *Miben látja a kihívásokat a mai kor baptistái számára?*

– A kihívás a misszióparancs teljesítése, hiszen ha közel vagyunk Jézushoz, átvesszük szíve dobogását, és végezni tudjuk a missziót. Különbösen csak a magunk programjait erőltetjük, ami nem vezet messzire. Az egység megteremtése is fontos feladat, mert Krisztusban egyek vagyunk. Van üzenetünk, vannak forrásaink és van egy hatalmas Urunk!

■ *Milyen értékeket kell képviselniük a baptistáknak?*

– Bibliás emberek vagyunk. Együtt a helyi gyülekezetek szerepe a legfontosabb. A cselekedetekre is szükség van, s nem csak az Úrnak, hanem egymásnak is felelősséggel tartozunk. Vezetők vagyunk, akik tudjuk, hogy a misszió mindig áldozattal jár. Próféta küldetésünk van, a keskeny utat látnunk és láttatnunk kell, s azon meg kell maradnunk.

* **MABAVIT HÍRMONDÓ** alapján

va visszajön, de a tudós csak keresi a jegyet és nyugtalanodik. A jegycsípő most is udvarias, vár, és bátorít: „hát ismeri, tudós emberről van szó, aki biztos nem él vissza a bizalommal“. Elmegy, majd harmadszorra is visszatér, de a jegy még mindig nincs meg: „Einstein úr, ne nyugtalanodjék, tessék nyugodt maradni“. „Nem az a bajom“ – mondja Einstein –, „hogy nyugtalanodom emiatt. Nem tudom, hogy hova megyek“... A tudósokkal sok minden megtörténik, az is, hogy elfelejtik menet közben, hogy merre tartanak. Graham testvérünk ezt így kommentálta: „Én tudom, hova megyek“.

Ugye te is tudod? Ugye, emlékszel arra, hogy nemcsak döntés volt szívedben valamikor, hanem az a döntés áll ma is. Hogy te az Atyához, a mennyei hazádba tartasz. Tudsz róla, és nem cserélted

fel semmi egyébbe menet közben. Tudsz róla, hogy nem hagyagoltad el egyre igazodni a „vezetőhöz“, az „úthoz“, ahhoz, ahol nincs visszaút, ez egyforgalmú, ez csak arrafele vezet, ez visszafele nem.

Kész vagy-e segíteni valakin az úton?

Az Úr Jézus által van közösségünk Istennel, de közösségünk van egymással is. Ha ismered őt, akkor másokat is oda tudsz segíteni, hogy megismerjék. Akkor nem vagy önző, szeretetlen, magadba zárkózott ember. Akkor életed a szeretet, a szolgálat, az Istennel való csodálatos közösség jegyében zajlik.

Olvastam egy történetet a country-futókról (kb. mezei futóverseny – szerk. megj.). Valószínű errefelé is vannak ilyen sportolók, akik változatos terepen, hegyen-völgyön egy bizonyos távot tesznek

meg a célig. Egy fiatalember elhatározta, hogy ő vállalkozik. A felkészüléskor a térképet is tanulmányozta, hogy tartsa az irányt. S jelentkezett egy vak ember is, hogy ő is megfutná az utat. „Hát akkor menjünk ketten“ – ajánlotta a fiatal, és elindultak. A széles mezőn még nem volt nehéz. Igen ám, de föl kellett menni a hegyre. Aztán lefele meredek lejtőn, és olykor balra és jobbra eltérők. A vak olykor a kezét a vállára tette, meg a hátára az elsőnek, akit követett, s úgy futottak. Az meg sokszor hátraszólt: „Vigyázz, bal oldalt veszély van! Vigyázz most fölfele megyünk! Most meredek következik!“. És az történt, hogy célba értek. Nyilván nem voltak elsők, de célba értek.

Sok vak ember van (van aki nem is tudja, hogy az), de szeretnének ők is célba érni, és nem az útfélen erőtlenséggel

vesztgetelni. Testvérem, kész vagy-e segíteni? Vállalod-e a másik ember bátorítását, célba segítségét – áldozatos szolgálat, szeretet révén.

Jézus Krisztus jött, hogy segítsen nekünk. Megbocsátó szeretetében út lett az Atyához. Fiúságot nyertünk, hazaérkezhettünk. Segíts valakin! Dicsőíttessék meg Jézus Krisztus életében és szolgálatában. S az út végén győztesként fogadjon örök hazájába, az ő érdemében, kívánom, hogy így legyen, Ámen.



KULCSÁR SÁNDOR

Nagyvárad

A fehér ruhások (a hátsó sorban, balról-jobbra): Zeffer Tamás, Jurcuț Brigitta, Perecz Csilla, Röff Margit, Bartha Emma, Juhász Elvira és Rácz Szabolcs; elől, baloldalt: id. Röff Margit, jobboldalt: Balogh Piroska – Simon József és Giorgiov Adrián lelkipásztorokkal.



Június 10-e a Nagyvárad-belvárosi gyülekezetben ismét a fehér ruhások ünnepe volt. A népes hallgatóság figyelmét már a kezdő ima után lekötötték a bizonyágtevések, a gyülekezet férfikarának, s nem utolsósorban Dr. D. L. Lowrie lelkipásztor testvérnek (USA) szolgálata, aki 2Kor 5:17 verse alapján továbbította Isten üzenetét. „Eldőlt a szívemben, hogy követem Jézust”, hangzott a fehér ruhások

ajkán a vallomás, míg lépésben közeledtek a víz hullámai felé, ahol az újtestamentumi bemerítést Dr. Simon József helybeli lelkipásztor végezte. A kilenc fehér ruhás közül négyen – Balogh Piroska, Zeffer Tamás, Perecz Csilla és Rácz Szabolcs a belvárosi gyülekezetben lettek tagok, négyen – Röff Margit, id. Röff Margit, Juhász Elvira és Bartha Emma a hegyközsatári gyülekezetben

(ahol az évtizedek során kettőre csökkent a létszám); Jurcuț Brigitta az újlaki testvérekkel együtt fogja szolgálni Megváltóját. Hála Istennek azért, hogy az elvetett igemagvak jó talajba hulltak a nagyvárosban, és a kis csatári közösségben is, ahol a lélekmentés érdekében kifejtett missziómunka meghozta gyümölcsét. **Antal Ferenc**

Az első bemerítés az új pécskai magyar baptista imaházban

Már az is Isten különleges kegyelme volt, hogy tavaly amerikai segédlettel új imaházat építhettünk Pécskán. Akkor az ottani gyülekezet 8 tagú volt. Ennek fele előrehaladott korú. A régi, földből készült épület életveszélyessé vált, alkalmatlan volt a hívogatásra. Az Úr új esélyt adott nekünk az új imaházban!

Ez év június 17-én szebben sütött a nap, mint máskor. Az imaórát Csapó Mátyás, Konrát Endi és Kui Ágoston vezette. Mindannyian pécskai gyökerűek. A Zsolt 18,2-7 volt alapigéjük. Majd a három fehér ruhás bizonyágtétele következett prózában, énekben és versben. Ők mindannyian világi életmódnak fordítottak hátat és az Úr Jézus követésében

találják békességüket, boldogságukat. Aztán Boros Gyula, kisszentmiklósi lp. olvasta az ApCsel 8,26-40-et. A magas rangú szerezsen tisztviselő kereséséről szólt meggyőzően, amit kitartóan végzett Etiópiában, Jeruzsálemben, sőt a pusztában is. A Szentlélek Fülöpöt használta fel Krisztushoz vezetésére. Így lett a kutató boldog, örvendező bizonyágtevő ember. Az Arad belvárosi énekkar hivatását jókedvűen, színvonalasan teljesítette egész nap.

A helyi lp. az 1Pt 2,2-10-ből kiindulva bátorította a keresztségre elfogadottakat, majd alámerítette őket az Úr Jézus példáját követve. Az átöltözés alatt Kürti Attila, az előző pécskai missziói felelős

kidomborította Üdvöztőnk irgalmas tétét, amivel magára vállalta bűneink felelősségét, büntetését. Az új gyülekezeti tagokért a jelenlevő két lelkipásztor imádkozott kézzel a felet. Azt követően üdvözlésükre került sor a felnőttek és a gyermekek részéről. Záradékként Illés Lajos, a kisszentmiklósi gyülekezet vezetője imádkozott. Akkor látszott meg igazán, hogy hányan nem fértek be az új imaházba. Jó szolgálatot tettek az árnyékba elhelyezett régi padok, a szabadban egy hangfal.

Szeretetvendégség következett a pécskaiak és barátaik, rokonaik számára. Örömdtünk holland vendégeinknek is. Csak délután adtunk lehetőséget a máskor bemerítkezett testvéreink szolgálatára. Előttük Szűcs László, a jelenlegi missziói felelős imádkozott, utánuk pedig Kiss Berta testvérnő. Szűcs Ernő beszélt az örökkévalóságra nem készülő esztelen-ségéről. Rövidesen Hubert Imre, a helybeli román baptista gyülekezet lelkipásztora evangélizált a Jn 4, 1-26 eseményét magyarázva. Élvezetesen követte nyomon, hogy kinek látta, tudta a számariai asszony Jézust, a beszélgetésük különböző szakaszaiban. Végezetül az egész napért Kiss László, az Arad belvárosi gyülekezet vezetője adott hálát. Jó az Úr! – V. G.

A képen látható testvérek (balról-jobbra): Boros Gyula lp., Benkő Sarolta, Galaczi József, Galaczi Rozália, Vass Gergely lp.



Lelkipásztor-beiktatás Élesden

Kellemes időben, vonzó imaházban és egy kis körzetben iktattuk be lelkipásztornak Dániel Zalán testvér – július 1-én, vasárnap délelőtt. Kezds előtt a diószegi ének- és pengetőskar bemelegítése fogadott. Az imaórát dr. Vass Gergely és Zsisku Lajos vezette (Zsolt 62,9 és 125,1-2). Majd Dániel Zalán testvér köszöntötte az egybegyűlteket, a Lk 12,32, és Mt 18,20-at idézve. Ezt követően Kovács Gyula missziókerületi elnök, szövetségünk egyik alelnöke imádkozott és ismertette a nap eseményeit. Megemlékezett arról, hogy a körzetben idáig Horváth Ferencet Újlakon avatták, Papp Lászlót Élesden, és most Dániel Zalánt iktatjuk be. „Szaporodjon az Úr népe” – kívánta testvérünk.

Dr. Simon József nagyváradi lelkipásztor, a missziókerület és a szövetségi tanács tagja tartotta az ünnepi igehirdetést. Az 1Pt 1,13-25 alapján arra válaszolt, hogy miből váltott meg

ségre és a szeretetre; mindhárom parancs számunkra. Az új élet érdeklődővé teszi az embereket és ébredés lesz – fejezte be prédikációját. Ezt követően Dániel Zalán elmondta, hogy

hanem el kell vállalnia a körzetet. Isten rábeszélte őt, aminek engedett. Ezután megfeszített munka következik mindannyiunknak.

A jelenlevő lelkipásztorok imádkoztak Dániel Zalán testvér szolgálatáért.

A köszöntések sorában jókívánságát fejezte ki Papp László berettyószéplaki lelkipásztor (Kol 4,17), Vass Gergely lp. az Arad-belvárosi gyülekezetből (Tit 3,3-8) és Zsisku Lajos ny. lp. Diószegről (Zsolt 60,6). Végül a beiktatott lelkipásztor szeretettel meghívott minden vendéget az ünnepi asztalhoz.

Délután Megyesi József, nyugdíjas lp. szolgált. Áldott legyen az Úr, Aki nem hagyja el népét!

VASS GERGELY



A Dániel Zalán testvér (középen) beiktató lelkipásztorok (balról-jobbra): Kovács Gyula, Zsisku Lajos, Vass Gergely, Simon József, Megyesi József és Papp László.

minket Isten, tárgyalta a megváltás igen magas árát és elemezte a megváltás célját. Kitért a reménységre, a szent-

volt idő, amikor nem vágyott Élesdre kerülni, de a Jer 48,10 meggyőzte arról, hogy nem elég csak ügykezelőnek lenni,

BEMERÍTÉS

Sepsiszentgyörgy

Június 10-én újszövetségi bemerítésre került sor a sepsiszentgyörgyi baptista imaházban. A szép számban összegyűlt gyülekezeti tagok és vendégek előtt tett hitéről bizonyosságot és merítkezett be a négy fehér ruhás. Igét hirdetett és az alkalomhoz illő prédikációval szolgált Gergely István a RMBGySz elnöke a Mk 16,16 vers alapján. A bemerítést Kiss Zoltán helyi lelkipásztor végezte. Délután Kiss Zoltán lp. a Dániel könyvének 1. fejezetével buzdította az új és régi tagokat a hitben való kitartásra és az Isten iránti hűségre. Végül a gyülekezet az új tagokkal együtt járult az Úrvacsorához. Köszönjük Istennek ezt a felemelő alkalmat, és kérjük, áldja meg gondoskodó szeretetével gyülekezetünk új tagjait.

Gyenge Gabriella



A fehér ruhások (jobbról balra): Tóth Enikő, Bertalan Tímea, Lipeczki Judit, Lipeczki Levente; mögöttük Gergely István és Kiss Zoltán lp-ok

Akik hazamentek

Szilágyperecsenben, május 29-én temettük **Bonczidai József** testvérünket, akit hosszú betegség után, életének 82. esztendejében hívott el e földről a hazahívó szó. Temetésén Józsa Sándor és Nagy István testvérek szolták a vigasztalás ígét a Róma 8:28 és 1Thessz 4:13-18 alapján. **N.I.**

Bonczidai Berta testvérnőtől Szilágyperecsenben május 30-án vettünk búcsút. Az Úr itt e földi életben 85 esztendővel ajándékozta meg. A nagy család és hallgatóság előtt Isten vigasztaló és bátorító ígét hirdették Péter István és Nagy István lelkipásztorok a Lk 16:1-13 és Jn 13:33-35 alapján. Mindkét temetésen szolgált a helyi ének-zenekar. **N.I.**

Lecsméren április 20-án megrendült szívvel vettük körül **Varga Vilmos** koporsóját, aki Teremtőjétől e földi létre 40 esztendőt kapott. A családi háznál a gyülekezet és a körzet lelkipásztora, Pardi Félix hirdette a vigasztalás ígét a János 11:25-26 alapján.

A temető kertben Szilágyi József tv., a kémeri gyülekezet diakónusa szolt az egybegyűlt néphez. Isten vigasztalását kívánjuk a gyászoló családnak és sok áldást a hirdetett ígék nyomán! **P.F., Kémer**

Mákófalván május 19-én földi életének utolsó útjára kísértük **Pap Erzsébet** testvérnőt, akit az Úr 82 éves korában szoltott el rövid szenvedés után. A gyászháznál az ígét a Máté Miklós és Székely Béla Dániel lelkipásztorok hirdették a Jel 14:1-13 alapján. A feltámadás üzenetét a sírnál a 2Tim 4:6-8 alapján Székely Béla Dániel hirdette. Szolgált még a kiskapusi énekkar és fúvószenekar. Az Úr adjon sok áldást a hirdetett ígék nyomán. **Székely Béla Dániel**

HIBAIGAZÍTÁS — A júliusi szám 8. oldalán közölt gyászjelentésben a következő két adat a helyes: **Megyesi Józsefné** a Bihar megyei **Kágyán** született, és a temetésen közel **250-en** voltak jelen. (A tévedésért elnézést kér a tudósító)

Ű mindig fogja a kezem...

* az egyik csatári fehérruhás bizonyságátétele

Juhász Elvira vagyok Hegyközcstárból. Édesanyám és én reformátusok vagyunk, édesapám és bátyám római katolikusok. Gyermekekoromban is ragaszkodtam az Úrhoz, de szoros kapcsolatom nem volt vele. Hűségesen jártam a templomba, minden este elmondtam a megszokott „Mi Atyánk”-ot, kért is kértem, de hálát már nem igen mondtam. Mikor komfirmáltam, a tiszteletes ezzel az igeverssel áldott meg: „Légy hív mindhalálig és néked adom az életnek koronáját!” (Jel 2:10). Ez az igevers végigkísért egész életemen. Tudtam, hogy hív kell legyek, de igazán hogyan? Bibliát csak néha-néha olvastam. Úgy képzeltem, ha nincsenek nagy bűneim, én is elnyerem az örökélet koronáját.

Nagyon sok áldást kaptam az Úrtól. Hívő embereket is küldött az utamba, én meg hallani sem akartam tőlük semmiről, pedig éreztem valami közöst köztünk. „Jó az életem” – így gondoltam –, „mivel különbek ők, mint én?”. De egyszer eljöttek életemben a próbák, melyeken keresztül az Úr formált, mind közelebb vonzott magához.

Vasárnap délutánonként lakásunk ablakából láttam a két gyülekezeti tagot, amint mennek az imaházba. Hatalmas vágyat éreztem a szívemben. Én is járni kezdtem. Nagy lelki békességre leltem. Vasárnaptól-vasárnapig feltöltődtem.

Két hónap múlva volt egy álmom. Csatártól távolabb egy dombon álltunk, én és a két gyülekezeti tag (Marika és Etus néni). A falu már nem látszott, akkora hatalmas fekete füst szállt fölfelé. Már a nap is alig-alig látszott. Tudtam, hogy Jézus most jön el. Marika és Etus néni csak fölfelé néztek, nyugodtan, örömteli arccal, én mellettük nagyon-nagyon féltem. Szóltam hozzájuk, kérdeztem is: „Most velem mi lesz?”. Ők csak fölfelé néztek, egy szót sem szóltak hozzám. Életemben így azelőtt és azóta sem féltem. Nagyon tehetetlennek éreztem magam. Ekkor mintha egy hang szólalt volna meg bennem: „Tudtam, mégsem hittem el, mostmár késő”. Felébredtem.

És az álom nem hagyott nyugodni. Egyre gyakrabban olvastam a Bibliát. Eldöntöttem, hogy életemet rendeznem kell. Meg kell vallanom bűneimet Jézusnak, hisz Ő értem halt meg, hogy nekem örök életem lehessen, Ő az én személyes Megváltóm.

Ezután, délelőtt a templomba, délután az imaházba jártam. Egy vasárnap délelőtt ez az igevers hangzott: „És monda az Úr Ábrahámnak: Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, a földre, amelyet én mutatok néked (1Móz 12:1). Ekkor értettem meg, hogy azt a helyet, környezetet, embereket, amelyet itt a földön annyira szeretek, görcsösen ragaszkodom hozzájuk, el kell hagynom, nem embereknek kell tetszedjek, hanem az Úrnak, és azt az utat kell kövessem, amelyet Ő mutat számomra.

Sokat vívódtam ezután is. Tudtam, hogy hitemet a bemeztéssel kell megpecsételjem, ez az első engedelmesség az Úr felé. Egy hívő házaspárt is küldött az Úr Csatárba, rajtuk keresztül erősített, formált. Áldja meg az Úr életüket, rajtuk láttam és látom az igazi krisztusi szeretetet.

Eltelt egy fél év, ezután, mikor elmentünk a cigány imaházba, és ott kimondtam, hogy szeretnék megkeresztelkedni. Egy akkora kő esett le a szívemről, hogy ember el nem tudja képzelni. Reggelente az Úrral ébredek, igeolvasással kezdődik a napom, mindig kapcsolatban vagyok vele. Nagyon jó tudni, hogy Ő mindig fogja a kezem. Már nem kell féljek, ha eljön, mi lesz velem.

Így tértem meg, és találtam meg az igazi békességet a szívemben.



Vasárnap
délutánként
lakásunk ablakából
láttam a két
gyülekezeti tagot
(Marikát és Etus
nénit), amint
mennek az imaházba.
Hatalmas vágyat
éreztem a szívemben.
Én is járni kezdtem.
Nagy lelki békességre
leltem. Vasárnaptól-
vasárnapig
feltöltődtem.

Felvételi a nagyváradi Timóteus bibliaiskolába

– Bibliaiskolánk ismét felvételt hirdet meg az alapfokozatra és a levelező tagozatra. Az alapfokozat hétvégi oktatást foglal magában, (péntek délután 16-20 óra és szombat délelőtt 8-12 óra között). A hallgatók a következő kurzusokat végzik el két év alatt: Hogyan tanulmányozzuk a Bibliát, Ószövetségi és Újszövetségi bevezető, Rendszeres teológia, Gyülekezet plántálás, Gyülekezet növekedés, Lelkigondozás, Vezetés, Hogyan tanítsunk, Igézhirdetés (fiúknak), Formálódás a szolgálatra, Tanítványság, Kereszttyén etika, Nyilvános istentisztelet, Evangélizáció. A levelező tagozat hallgatói évente ötször jönnek konzultációra. A levelezők a következő kurzusokat vehetik át: Hogyan tanulmányozzuk a Bibliát, Ószövetségi és Újszövetségi bevezető, Hogyan tanítsunk, Róma-Galata levél, Kereszttyén élet, Evangélizáció és tanítványság.

Mindkét tagozatra a felvételi szeptember 29-én délelőtt 10 órakor kezdődik a bibliaiskolánál!

A bibliaiskola nyitva áll minden olyan személy előtt, aki valódi kereszttyén jellemmel bír, tagja egy helyi Kereszttyén Baptista Gyülekezetnek, középiskolai érettségi oklevéllel rendelkezik. További feltételek: lelkipásztori és gyülekezeti ajánlás és egy önéletrajz, amely tartalmazza a megtérés leírását és a felvételizőnek a szolgálattal kapcsolatos személyes meggyőződéseit. A felvételi vizsga két részből áll: 1) egy írásbeli vizsga, amely a felvételiző bibliaismeretét hivatott feltárni; és 2) egy interjú a vezető tanács tagjai előtt. A beiratkozáshoz szükséges dossziét a Bibliaiskola titkárságán (új épület 101-es szoba) vagy a szövetség irodájánál kell elhelyezni. Az érdeklődőknek részletes információkkal szolgálunk. – Str. Berthelot Nr. 5, Oradea 410050. Tel. 0259-413289; 0749-271852; e-mail: BIMO@rdslink.ro.

DR. SIMON JÓZSEF, igazgató

Kárpátalja „fehér az aratásra”

Az ukrajnai evangéliumi keresztyén baptista gyülekezetek szövetségéhez 25 missziókerület tartozik, megközelítőleg 240.000 felnőtt taggal, 2800 gyülekezettel. Ide tartozik a kárpátaljai missziókerület is, ahová 67 gyülekezetből és 7 missziós kezdeményezésből csak 7 magyar! A beregszászi és gúti gyülekezet egyenként 50 tagot számlál, a kigyósi és gáti egyenként 20-at, a rafajnaújfalui 15-öt, a zápszonyi és benei egyenként 10-et. A 150.000 magyar lakosból tehát alig valamivel több, mint 0,1%-a baptista. A szomorú helyzet a székelyföldi állapothoz hasonlít.



A magyar gyülekezetekben Szikszai Kálmán, Molnár Ede lelkipásztorok szolgálnak, március 11-től Cidor Lajos és Nehra Bálint is. A két diakónus közül (Babinec Tamás és Nagy István) az utóbbit Nagy Kasza Dániel váltja fel. Nagy István testvér Zápszonyból hamarosan Budapest-Rákócscsabára költözik a lányához, aki ott teológiát tanul. A déli baptisták részéről Kárpátaljára költözik Kőrösi László Imre is, aki most Lembergben (Lvov) tanulja az ukrán nyelvet.

A Varga Attila testvér által alapított Koinonia Alapítvány megvásárolt Beregszász központjában egy értékes ingatlanrészt, külföldi támogatással. Cidor Lajos, a benei lelkipásztor, akit március 11-én avattunk fel Nehra Bálinttal együtt, azon fáradozik, hogy itt minél hamarabb alakuljon meg a beregszászi „Kegyelem” nevű magyar baptista gyülekezet.

A beregszászi gyülekezet muzsalyi úti imatermét harmadrészen egy visszagyénielt ingatlan eladásából, kétharmad

részen pedig a magyarországi testvérek támogatásából sikerült megvásárolni. Az imaház jelenleg a kárpátaljai hitközség tulajdona. A gyülekezet akkor kezdett el dinamikusn növekedni, amikor egy új lelkimunkás került az élére Nehra Bálint személyében. A gyülekezet növekedése folytán nemcsak magyarok, hanem ukránok és oroszok is megtértek. Az imatermet úgy nagyobbították meg, hogy kiütötték az egyik közfalat, felszámolva a lelkipásztori lakást. Az istentiszteletek két nyelven folynak. Egyik szabadtéri bemerítésen, 2005. nyarán, én is részt vehettem (*lenti fotó*).

Március 11-én zsúfolásig megtelt a megnagyobbított imaterem. A Magyarországról érkezett Papp János testvérrel (missziói igazgató), a missziókerület vezetőivel (Kondor Iván és Nemes Sztjepán) és a vidék lelkipásztoraival (Szikszai Kálmán, Arvai Mihály) két új lelkipásztort avattunk a kárpátaljai magyar misszió számára (*a fenti fotó*)!

Kondor Iván (missziókerületi elnök) és Nehra Bálint (beregszászi lelkipásztor) testvérrel június 6-8 között az egrespataki, zilahi és ippi gyülekezetekben szolgálhattunk. Újra kifejezték azt a látásukat, hogy a kárpátaljai közel száz magyar falu mindegyike élő gyülekezet plántálására vár! A kárpátaljai magyar baptista misszió várja a munkásokat a lelki aratásba! „Halljad a hívást, hívó ifjúság!”

BORZÁSI ISTVÁN, missziói alelnök



Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

410050 ORADEA, Berthelot u. 5. Tel.: +40-259-415 424 Fax.: +40-259-406 782 E-mail: rmbsz@rdslink.ro

Elnök: Gergely István. Felelős szerkesztő: dr. Vass Gergely. Szerkesztők: Antal Ferenc, Szilágyi László.

Szerkesztőség: 410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA Tel.: +40-259-418 221 E-mail: szeretet@rdslink.ro

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.rmbgysz.home.ro; www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

A Krisztus-trilógia Erdélyben

Május 4-én nyílt meg és lapzártakor még megtekinthető Csíkszeredában a **Munkácsy Mihály** festészetének keresztmetszetét nyújtó kiállítás. A tárlat anyagát a Pákh Imre Amerikában élő műgyűjtő tulajdonában levő 29 festmény alkotja, továbbá a budapesti Magyar Nemzeti Galéria és a békéscsabai Munkácsy Mihály Múzeum 18 képe. A vándorkiállítás az elmúlt két évben Magyarország nyolc városában járt, Erdélyben a Csíki Székely Múzeum az egyedüli bemutatkozási helyszín. A megnyitón részt vett Szili Katalin a Magyar Országgyűlés elnöke, aki a

kiállítás fővédnöke és Markó Béla kormányfő-helyettes. „Egyik célunk az volt, hogy visszaállítsuk Munkácsyt az őt megillető helyére a művészettörténetben, mert manapság is vannak olyan kritikusok, akik Munkácsyban nem a nagy festőt látják, hanem az üzérkedő, ügyeskedő embert” – mondotta Pákh Imre, a munkácsi származású műgyűjtő – „a vándorkiállítás eddigi 750 ezer látogatója bizonyíték arra, hogy ez nem így van”. Az erdélyi helyszínnel a tárlat elérheti az egymillió látogatói rekordot.

(a Krónika és az Új Magyar Szó hírnagyja alapján)

„Krisztus Pilátus előtt”

Az olajfestmény (a lenti fotón) méretei: 417 x 636 cm. Munkácsy Mihály 1874 nyarán látta Velencében, a Scuola di San Rocco-ban Tintoretto négy hatalmas passioképét. Magyarországra való visszatérése után Kalocsán töltött két hetet Haynald Lajos érseknél, az egyházművészet ösztönzőjénél, valószínű, már ekkor megszületett benne a Krisztus sorozat ötlete. Ezután főként Rembrandt és Rubens műveit tanulmányozta. 35 olajban megoldott tanulmány és vázlat után 1880 tavaszán készítette el az első kompozíciós vázlatot, és 1881 húsvétján mutatta be a hatalmas festményt műgyűjtője, menedzsere, Karl Sedelmeyer párizsi palotájában. A siker itt, majd Bécsben, Budapesten, Nagy-Britannia több mint húsz városában hatalmas volt. A kép 1886-ban Amerikába került, több városban bemutatták, majd John Wanamaker milliomos vásárolta meg (120 ezer dollárért, egyes források szerint 175 ezerért). A mű csak 1995-ben érkezett vissza Debrecenbe. Restaurálás után augusztus 25-én állították ki a Déri Múzeumban a *Golgota* és az *Ecce homo* festményekkel együtt, ez volt egyben a Krisztus-trilógia világbemutatója.

A hatalmas festmény bár épít a Biblia szavaira (Jn 18 és 19., Lk 23.), de sűríti az eseményeket. A diadalmas Krisztust mutatja be, aki sugárzó, fényes fehérségével áll a közép-

pontban és néma nyugalomával győzi le a csarkodó ellenségeit, a tétovázó római helytartót. Munkácsy remeke nemcsak a Biblia ismeretéről, hanem lélektani tudásról tett tanúbizonyságot, koráról, önmagáról vallott szuggesztív művében. Egy megváltozott, kétkedésekkel teli korban élte át a bibliai történetet, illetve ürügyül használta azt a világról, az erkölcsről szóló vélekedésének, megrendülésének a kifejezéséhez.

Munkácsy Mihály

(eredetileg Lieb Mihály) 1844. február 20-án született Munkácson elmagyarosodott bajor tisztviselőcsaládban.

Szülei korai halála után anyai nagybátyja nevelte. Békéscsabán asztalosmesterséget tanult, majd Aradon volt asztaloslegény. 1861-62-ben felhagyott szakmájával, és egy vándor portréfestő mellett lett segéd. 1863-tól Pesten kezdi el művészi törekvéseit, ösztöndíjjal bécsi és müncheni akadémiákon tanul. 1867-ben állami ösztöndíjjal a párizsi világiállításra utazott, ahol a tájképfestészetét később meghatározó G. Courbert műveivel találkozott. 1868-ban Düsseldorfban az életképfestő Ludwig Knaus tanítványa.

Az 1860-as évek végére alakult ki a festészetének sokalakos, jellem- és cselekmény-

ábrázolásra épülő, a drámai hatáskeltés eszközeit felerősítő kompozíciótípusa. 1870-ben a párizsi Szalon kiállításán aranyérmet nyert *Siralomház* c. képével. Párizsba költözött, és közel élete végéig itt tartózkodott.

Az 1880-as években készültek nagyméretű kompozíciói: *Krisztus Pilátus előtt* (1881), *Golgota* (1884). Utolsó sokalakos festménye az *Ecce homo* (1895). Munkácsy 1900 május 1-én hunyt el Endenich-ben; stílusát romantikus realizmusnak nevezi a művészettörténet.

Az összeállításban közreműködött: **Megyesi József** ny. lp, festőművész



A *Krisztus Pilátus előtt* c. festmény egy reprodukciója megtalálható a Szövetség székhelyén. Az elnöki iroda falát díszítő festményt eredetileg az Ausztráliába kivándorolt **Szűcs Jenő** testvérék adományozták a nagyváradi 1. sz. magyar baptista gyülekezetnek.